

Sygn. akt I C 536/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr.sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

(...) Sp. z o.o. w T.

przeciwko:

K. S.

o:

zapłatę – na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z dnia 13 stycznia 2017r., sygn. akt I Nc 1946/16

orzeka:

I. uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 13 stycznia 2017r., sygn. akt I Nc (...)w części przeciwko K. S. i oddala powództwo przeciwko K. S.;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.446 zł (tysiąc czterysta czterdzieści sześć złotych) tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których pozwana była zwolniona.

Sygn. akt I C 536/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w T. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przeciwko M. S. i K. S. zobowiązującego ich do solidarnej zapłaty na rzecz powoda kwoty 38.543,41 zł wraz z ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż dysponuje wekslem wypełnionym na kwotę 38.543,41 zł z terminem płatności do 14 listopada 2016 r. Źródłem powyższego zobowiązania była umowa leasingu. Pomimo wezwania do wykupu weksla pozwani nie uiszcili żądanej kwoty.

Sąd Rejonowy w Toruniu w dniu 13 stycznia 2017 r. w sprawie I Nc (...)wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zgodnie z żądaniem powoda.

Nakaz zapłaty przeciwko M. S. uprawomocnił się.

Zarzuty od nakazu zapłaty złożyła pozwana K. S. wnosząc o oddalenie pozwu, wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowanie na jej rzecz.

Przyznała, iż będąc w związku małżeńskim z M. S. poręczyła umowę zawartą pomiędzy nim a powodem. Zaznaczyła, iż po rozwodzie nie miała wpływu na realizację umowy leasingu. Zakwestionowała kwotę na jaką został wypełniony weksel. Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie powołała się na art. 709¹⁵ k.c. Wskazała, iż powód nie informował jej o realizacji umowy i rozliczeniach. Podkreśliła, iż podpisała harmonogram załączony do umowy z dnia 23 stycznia 2015 r. Nie miała jednak wiedzy o aneksowaniu umowy i sporządzeniu nowego harmonogramu spłat. Dodała, iż załączony do pozwu harmonogram zawiera inną ratę leasingowa i jest podpisany jedynie przez powoda. W jej ocenie nosi cechy fałszerstwa. Podniosła, iż pozwany powinien był sprzedać przedmiot leasingu, którego zlokalizowanie wobec zainstalowanego (...) nie stanowiło żadnego problemu, zaś weksel winien być wystawiony na kwotę obrazującą faktyczną szkodę powoda. Wskazała, iż powód działał wraz z pozwanym M. S. na jej szkodę poprzez: brak udzielenia informacji o realizacji umowy, aneksowania umowy bez jej wiedzy, wypełnienia weksla in blanco na kwotę niezgodną z porozumieniem wekslowym tj. wyższą od zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy zwolnił pozwaną od kosztów sądowych – od opłaty od zarzutów.

W kolejnym piśmie powód wniósł o oddalenie zarzutów pozwanej w całości. Wskazał, iż kwota wskazana na wekslu uwzględnia wszystkie dokonane wcześniej wpłaty. Powód przyznał, iż wystosował do pozwanej dwa wezwania do zapłaty. Na jednym z nich wskazano niewłaściwą kwotę, która wynikała z innej umowy. Podkreślił iż nie można mu przypisywać fałszerstwa dokumentów a jedynie błąd, który następnie został skorygowany. Za nieuprawnione uznał twierdzenia pozwanej odnośnie współpracy z pozwanym na jej niekorzyść. Powód zgodził się, iż art. 709¹⁵ k.c. determinuje sposób zapłaty roszczenia umowy leasingu. Podkreślił, iż w dniu 21 grudnia 2016 r. odebrał przedmiot leasingu jednakże do dnia dzisiejszego nie został on sprzedany. Wobec powyższego nie można zaliczyć tego do korzyści powoda.

Na rozprawie w dniu 29 maja 2017 r. pozwana podniosła, iż umowa zabezpieczona wekslem in blanco została pomiędzy stronami rozwiązana i w 2016r. powód wraz z M. S. zawarł kolejną umowę leasingu, za wykonanie której ona nie ponosi odpowiedzialności.

W piśmie z dnia 7 czerwca 2017 r. powód przyznał, iż umowa leasingu została rozwiązana i do chwili obecnej nie udało się sprzedać przedmiotu leasingu.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

K. S. pozostawała w związku małżeńskim z M. S..

Bezsporne.

W trakcie trwania związku w dniu 23 stycznia 2015 r. M. S. zawarł z (...) Sp. z o.o. w T. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód specjalny M. (...) nr rej (...). Umowa zabezpieczona była wekslem in blanco i deklaracją wekslową podpisaną przez M. S. i poręczoną przez K. S..

Wartość przedmiotu leasingu netto wynosiła 73.000 zł. W. początkowa netto wynosiła 11.600 zł (14.268 zł brutto), pierwsza rata wynosiła 12.671,50 zł netto (15.586,24 zł brutto), pozostałe 46 rat wynosiło po 1.721,74 zł netto (2.117,74 zł brutto)

Dowód: deklaracja wekslowa k. 3

umowa leasingu operacyjnego k. 9-12

protokół przekazania k. 13

weksel k. 21

W dniu 9 października 2015r. powód i M. S. podpisali aneks nr (...) do umowy leasingu nr (...), którym zmienili harmonogram opłat leasingowych. Termin zapłaty ostatniej raty nie uległ zmianie. Zmianie uległa wysokość rat, od stycznia 2016r. miesięczna rata leasingu wynosiła 1.882,28 zł netto (2.315,20 zł brutto)

Dowód: aneks k. 114-145

Z uwagi na brak terminowych spłat rat leasingu umowa została rozwiązana.

Bezsporne.

W dniu 4 maja 2016r. powód podpisał z M. S. porozumienie w sprawie przywrócenia umowy leasingu operacyjnego nr (...) na niezmienionych warunkach.

Dowód: porozumienie k. 148

Pismem z dnia 29 sierpnia 2016r. (...) Sp. z o.o. w T. wyznaczył dodatkowy termin do zapłacenia zaległości z tytułu umowy leasingowej nr (...).

Bezsporne.

Pismem z dnia 21 września 2016 r. (...) Sp. z o.o. rozwiązał z M. S. umowę leasingu nr (...).

Dowód: pismo 21.09.2016 r. k. 143

Dnia 21 grudnia 2016 r. (...) Sp. z o.o. w T. odebrał od M. S. samochód specjalny M. (...) nr rej (...).

Bezsporne

Wartość pojazdu M. (...) nr rej (...) wynosi 74.000 zł. Pojazd nie został sprzedany.

Dowód: wydruk z aukcji internetowej k. 146-147

(...) Sp. z o.o. wypełnił weksel na kwotę 38.543,41 zł wskazując termin zapłaty na dzień 14 listopada 2016 r. Na powyższą kwotę składa się: 31.135,86 zł z tytułu kapitału pozostałego do spłaty netto, 1.937,44 zł niezafakturowanych rat netto, 554,01 zł z tytułu ubezpieczenia przedmiotu leasingu, 4.766,10 zł z tytułu niezapłaconych faktur VAT nr (...), 150 zł z tytułu (...).

Dowód: weksel k. 4

pismo k. 6

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 r. małżeństwo M. S. i K. S. uległo rozwiązaniu.

Dowód: wyrok k. 610-61v

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych oraz dokumentów przedłożonych przez strony.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości.

W związku z wniesionymi przez pozwaną zarzutami od nakazu zapłaty, w których pozwana odwołała się do łączącej strony umowy leasingu, istniejący między stronami spór, z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przeniósł się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym w postępowaniu nakazowym, po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącej strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny. Wystawienie weksla ma bowiem na celu zabezpieczenie zobowiązania ze stosunku cywilnoprawnego i polega na tym, że dłużnik stosunku „podstawowego” podpisuje blankiet wekslowy, wręcza go wierzycielowi, upoważniając go do wypełnienia stosownie do wyników obrachunku „podstawowego” stosunku prawnego. Przez te czynności przydana zostaje wierzytelności dodatkowa podstawa w postaci zobowiązania wekslowego. Umożliwia to wierzycielom dochodzenie roszczeń nie tylko w drodze zwykłego procesu, lecz także w postępowaniu odrębnym nakazowym (vide: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 07 stycznia 1967 r., sygn. akt III CZP 19/66, OSNCP 1968/5, poz. 79, uchwała Połączonych I.: Cywilnej oraz Pracy i (...) z 24 kwietnia 1972 r., sygn. akt III PZP 17/70, OSNCP 1973/5, poz. 72).

Ponadto każda ze stron z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Powód powinien więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełnił weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwany powinien wykazać, iż roszczenie powoda ze stosunku podstawowego w całości albo w części nie istnieje (por. uzasadnienie uchwały SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72; wyrok SA w Poznaniu z 02.03.2005 r., I ACa 1413/04).

Stan faktyczny w sprawie jest w istocie w znacznej części niesporny. Poza sporem bowiem leżał bowiem fakt zawarcia umowy leasingu, a także fakt wystawienia i poręczenia weksla. Strony nie kwestionowały również tego, iż umowa leasingu została rozwiązana, przedmiot leasingu odebrany i niesprzedany.

Pozwana podniosła, iż umowa leasingu, na którą powołuje się powód została rozwiązana, zaś powoda z M. S. łączyła inna umowa, która nie została przez nią podpisana. Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej. Podkreślić należy, iż jasnym jest że powód dochodził roszczeń wynikających z umowy leasingu zabezpieczonej wekslem in blanco przez pozwaną, a nie z późniejszej umowy zawartej przez pozwanego i nie poręczonej przez pozwaną. Wobec braku zapłaty należności powód wypełnił weksel i wezwał do jego wykupu. Brak zapłaty należności skutkowało zaś wystąpieniem przez powoda z przedmiotowym pozwem. Powód miał prawo dochodzić swoich roszczeń od pozwanej, gdyż wynikały one z umowy poręczonej przez pozwaną.

Powód dochodzi zaległych opłat leasingowych.

W myśl art. 709¹ k.c., przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Umowa została rozwiązana na podstawie art. 709¹³ § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia.

Rozliczenie umowy powinno zatem nastąpić na podstawie art 709¹⁵ k.c. zgodnie z którym w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych

rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

W związku z rozwiązaniem umowy leasingu pozwany miał obowiązek w pierwszej kolejności zwrócić przedmiot leasingu w terminie i miejscu określonym w piśmie o rozwiązaniu umowy albo wydać je osobie upoważnionej przez stronę powodową oraz zapłacić wszystkie należności strony powodowej, jakie stały się wymagalne do dnia rozwiązania umowy leasingu. Z łączącego strony stosunku zobowiązaniowego wynikało, że w konsekwencji rozwiązania umowy strona powodowa mogła żądać od pozwanej zapłaty kwoty wszystkich zaległych opłat wraz z odsetkami, pokrycia kosztów windykacyjnych Kwota jakiej zażąda powód w związku z rozwiązaniem umowy mogła zostać pomniejszona o ile pozwany zwróci w żądanym terminie przedmiot leasingu. (art. 4.4 i 4.5 ogólnych warunków umowy leasingu operacyjnego). Bezspornym było zaś, iż powód odebrał przedmiot leasingu od M. S.. Sąd uznał, że przewidziana w art. 709¹⁵ k.c. odpowiedzialność korzystającego ma niewątpliwie charakter odpowiedzialności kontraktowej, a wgląd na to, że odszkodowanie nie mogło przewyższać uszczerbku zaistniałego w majątku poszkodowanego, uzasadniał zaliczenie na poczet szkody korzyści uzyskanych przez poszkodowanego, którą należało wiązać przede wszystkim z odzyskaniem przez finansującego przedmiotu leasingu. Podkreślić należy przy tym iż, w tym konkretnym przypadku, brak sprzedaży przez powoda przedmiotowego pojazdu nie uprawnia go do dochodzenia kwoty wskazanej w wekslu. Nie można bowiem pomijać tego, iż wartość pojazdu (przez samego powoda) wyceniona została na kwotę 74.000 zł , co stanowi blisko dwukrotność żądanej kwoty.

W konsekwencji Sąd w pkt. I wyroku uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 stycznia 2017 r. w części przeciwko pozwanej K. S. i oddalił powództwo przeciwko pozwanej.

W pkt II orzeczenia Sąd zawarł postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, o których orzekł na podstawie art. 98 § 1 – 3 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej ochrony. Przegrywającym jest powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione. Stąd zgodnie z art. 98 k.p.c. powinien zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty. W przedmiotowej sprawie na koszty pozwanej złożyły się: opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600zł.

W pkt III wyroku nakazano pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.446 zł tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których pozwana została zwolniona.